

Jeg lagde min Gård i den rygende Blæst

Tekst: Jeppe Aakjær 1866-1930
Melodi: Thorvald Aagaard 1877-1937

Jeg lagde min Gård i den rygende Blæst,
hvor Bakken hun skrånér mod Sønder,
hvor Græsset gror højt om min skæggede Hest,
hvor Viberne ruger, og Lærken er Gjæst —
for Lærker er, hvor der er Bønder.

Dér spættes min Ager hver evige Vår
af alle de friskeste Blommer,
og Vinden den stryger min Rug ad dens Hår,
og Dræet det hvirvler som Røg om min Gård,
og Bierne surrer om Sommer.

Der vader de Kvier i blankeste Strand,
mens sirligt de løfter på Halen,
og Tøsen hun lokker og kalder fra Land,
og Solen dén glimter i Mælk og i Spand,
og Byggen den skyder en Alen.

Der rinder de Dage i Sommer og Tø
med alt, som den Bonde må gjøre;
for Føllet vil klappes og Fåret ha' Hø,
Småspurve fra Taget mig fritter om Frø,
og Grisen vil klø's bag sit Øre.

Her har jeg min Lykke, her har jeg mit Hjem,
her har jeg mit Kald og min Kvinde;
har Ploven og Ageren trættet hvert Lem,
tyst glimter et Skjær mellem Pilene frem;
da tænder hun Lyset derinde.

Der går som en varmende Strøm i mit Sind
ved Arnelysenes Kalden;
hjem nikker mit Spand i den krydrede Vind;
hos hende jeg sætter til Skiven mig ind,
mens Øgene gumler i Stalden.